

Pokoj a dobro

Založené 1999 Číslo 5 | Ročník 7 | 10/2005

Katolícky časopis farnosti Markušovce

*Fatimské
tajomstvá
strana 3*

*Úžasná
obeta matky
strana 5*

*Novinárčina
je spôsob života
strana 6*

Foto: P. Lazor

Ani sme sa nenazdali a po nevydarenom lete tu máme jeseň. Obdobie plné farieb a ranných hmiel.

K mesiacu október sa viaže viacero udalostí. Október je mesiacom ruženových pobožností a aj milovníci koní v tomto mesiaci oslavujú svojho patróna sv. Huberta. Málokto z nás však vie, že tento mesiac bol vyhlásený aj za mesiac úcty voči starším.

Stretávame sa s nimi na ulici, v obchode, u lekára a sme s nimi aj doma. Sú to naši rodičia, starí rodičia, susedia, priatelia či iní príbuzní. A i napriek tomu na nich dosť často zabúdame. Nevnímame ich ako prirodzenú súčasť nášho života i spoločnosti. Berieme ich častokrát jednoducho ako príťaž, ako niečo využité a nepotrebné.

Prečo je to tak? Zabúdame nebudaj na to, že aj my raz zostaneme? Pravdepodobne si myslíme, že nás sa tento

„životný reťazec“ netýka a zostaneme večne mladí. Ak je to tak, tak sa veľmi mylíme.

Súčasní dôchodcovia by mali byť práve naopak našim vzorom, a to hlavne pre mladých ľudí. Myslím si, že niet

Jeseň života

tu na tomto svete pre nich lepšieho príkladu. Sú našou studňou múdrosti, symbolom pracovitosti, skromnosti a bohatých skúsenosti. Práve pre tieto zabúdané prednosti by sme ich mali mať vo veľkej úcte. Niekedy stačí len tak málo. Milé slovo či pohľad, drobný prejav vďačnosti. Oni od nás aj tak nič iné nečakajú. Potrebujú len svoj pokoj a pohodu. Netúžia po veľkých daroch. Potrebujú cítiť, že ich má niekto rád a že niekomu na tomto svete na nich

ešte záleží. A to si za svoj život a odpracované roky aj naozaj zaslúžia.

Dnešná ťažká ekonomická situácia sa dotýka hlavne ich. Mnohí žijú na hranici životného minima a to im na zdraví a psychike vôbec nepridá. Sociálnu politiku našej republiky my nevyriešime. Čo však môžeme? Viac si našich starkých všímať, byť k nim úctivejší a ohľaduplnejší. Starostlivosť o nich je obvyčajne veľmi náročná, plná odriekania a obetí. Naozaj to vôbec nie je jednoduché a hlboko sa skláňam pred ľuďmi, ktorí sa o našich starkých starajú. A je nepodstatné, či to robia profesionálne alebo sa o nich starajú doma. Každý z nás by sa im mal aspoň trochu podobať. Stačí tak málo. Pamätajme na jedno, milí priatelia. Každému sa všetko raz vráti.

Mária Košalová

editoriál

Bolo to predvlani. Na konci leta sme sa opäť stretli na seminári mladých laických kresťanských novinárov. Vydarená akcia. Paradoxne sa jej vtedy zúčastnil aj jeden pán po sedemdesiatke – laický jezuita, ktorý študuje univerzitu tretieho veku. Čo už len takého staršieho pána môže zaujať na stretnutí mladých... pomysleli sme si na začiatku viacerí. Týždňový seminár ubehol veľmi rýchlo. Počas neho sa tento muž nevťeravým spôsobom a takmer nerušene pohyboval v jednotlivých sekciách, že sme ho takmer nevnímali. Zapájal sa však aj do diskusií, no tak prirodzene a zaujímavo, že sme si veľmi rýchlo zvykli na to, že je súčasťou nášho tímu. No nikdy s nami dlho nepobudol, každý deň sa podvečer ponáhlal za svojimi ďalšími povinnosťami.

Nadišiel posledný deň seminára, pekná rozlúčka a všetci sme sa „rozutekali“ svojimi smermi domov naplnení novými nápadmi, myšlienkami a hlavne povzbudení vo viere a v nádeji, že naša práca má iste zmysel.

Na vlakovej stanici som zistila, že budem s týmto pánom asi hodinu cestovať spoločným vlakom. Musím sa priznať, že som si v tej chvíli povzdychla – o čom sa budem s týmto starším človekom rozprávať. Asi to bude nuda a v duchu som si už pripravovala také všeobecné témy o počasí, o vtedajších časoch... a podobne. Aké bolo však moje prekvapenie, keď sme nasadli do vlaku a on sa rozhovoril – nevťeravo, kultivovane, rozhladene. Tém na diskusiu bolo napodiv veľmi veľa – knihy, technika, životné prostredie, architektúra, umenie, médiá... Zapôsobil na mňa hlavne tým, že pri jednotlivých témach, keď som sklzála do pesimizmu alebo do negatívneho vnímania javov, on sa na veci díval s pokornou nádejou. Človek po sedemdesiatke mal v myslení viacej nádeje ako tá, ktorá neprešla ešte ani polovicu jeho cesty života.

Ani som sa nenazdala, hodina ubehla a on vystúpil z vlaku. Zaželel mi hojnosť Božích milostí, povzbudil ma v mojej práci a nenápadne – tak ako tomu bolo na seminári po celý čas – sa stratil v dave.

Ostala som v tichom úžase nad tým, čo som to vlastne zažila. Po chvíľke rozmýšľania som pochopila – zažila som múdru starobu v jej „priamom prenose“.

Asi takto si predstavujem pozhnanú starobu. Nevťeravú, nenápadnú, milú, vnútorne prijatú a radostnú, rozdávajúcu životné poznatky a skúsenosti, plnú nádeje a pokory pred Stvoriteľom, rozvážne ustupujúcu pred nastupujúcou generáciou tak, že ju mladí s úctou vyhľadávajú kvôli jej hodnote. Jednoducho múdru.

Je to fajn dožiť sa takej staroby. Ale taká nepríde automaticky s dôchodkovým vekom. Formuje sa celý život a v starobe vydá už len svoje plody.

Monika Hodnická

zdravotnícke okienko

Milí rodičia!

Tak, leto už je za nami a pred nami už len stále chladnejšie a chladnejšie dni. Poniakí ste si v lete aj trochu oddýchli, poniekí sme skôr pracovali. V poslednom čísle som slúbila krátku informáciu o najčastejších ochoreniach, ktorými trpia naše malé či väčšie ratolesti. Takže niekoľko základných údajov.

My pediatri vidíme deti najradšej zdravé. Preto aj základom našej práce je prevencia – predchádzanie ochoreniam. Niektorým z nás sa to aj celkom slušne darí vďaka očkovaniu. Každým rokom pribúdajú nové očkovacie látky proti ďalším a ďalším chorobám a dnes sme dokonca schopní zaočkovať dojča a batola naraz proti šiestim prenosným chorobám. Musím priznať, že s niektorými chorobami sa už stretávame len v odborných učebniciach, pretože už vďaka očkovaniu prakticky vymizli. Prevažne ide o také infekčné choroby ako obrna, ružienka, osýpky, infekčná žltáčka, tuberkulóza, mumps a pod. Vďaka preventívnemu vyšetreniu bedrových kĺbov sa toto ochorenie v našej populácii prakticky nevyskytuje. Je to zásluhou vytvorenej a fungujúcej siete ambulancií praktických lekárov pre deti a dorast. Musím povedať, že ide o dobrý pozostatok bývalého systému, ktorý našťastie odoláva rôznym komerčným tlakom a úspešne prežíva.

Ochorenia v detstve často závisia od veku dieťaťa. Niektoré sú typické pre dojčatá a batoláta, iné pre predškolský a školský vek. Pre dojčatá a batoláta sú to skôr hnačky (vírusové či bakteriálne) hlavne v letných mesiacoch. V tomto období odhaľujeme vrodené vývinové chyby rôznych orgánov. V predškolskom veku si deti budujú svoj imunitný systém a vtedy sú najviac chorľavé. Rodičia ich navyšiac začínajú zverovať do opateri kolektívnym zariadeniam, kde sa najskôr a pomerne často nakazia od svojich rovesníkov. Časté sú infekcie horných

a dolných ciest dýchacích, zápal pľúc, teda ochorenia, ktoré môžu vyústiť v niektorých prípadoch až do prieduškovaste astmy. V školskom veku sú okrem bežných ochorení dýchacích ciest dnes pomerne časté, zdĺhavé a neprijemné alergické choroby – senná nádcha, astma, atopický ekzém. Ide o civilizáciu ochorenia, ktorých výskyt narastá, liečba je zdĺhavá a vyžadujú časté návštevy detského pneumológa či alergológa. V školskom veku okrem dýchacích a hnačkovitých ochorení sú časté bolesti brucha, z ktorých poniekoré majú chorobný podklad, ale zväčša ho však nenachádzame. Už v tomto období sa čoraz viac stretávame s prípadmi bezvedomia na základe nadmerného požitia alkoholu či drog. Stretávame sa s prvými príznakmi psychických porúch.

Základom pre rodiča je odlíšiť závažnosť ochorenia, posúdiť, či potrebuje okamžite navštíviť lekára, či môže liečiť horúčku a iné príznaky doma alebo počkať do vyvinutia jasnejších príznakov. Preto by mali byť rodičia vybavení vedomosťami o základných postupoch pri ochorení ich dieťaťa. Určite tým pomôžu nielen sebe a svojmu dieťaťu, ale aj svojmu lekárovi. Minimálne tým, že zvládnu banálnejšie ochorenia vlastnými silami a ich lekár sa bude môcť viacej venovať deťom, ktoré majú závažnejšie ochorenia.

Prajem vám, aby ste aktívne pracovali na svojom zdravotníckom povedomí získavaním informácií a rád a určite sa to pozitívne odrazí aj na zdraví vašich detí.

MUDr. Jana Virčíková

TEXT FATIMSKÝCH TAJOMSTIEV

Text fatimských tajomstiev má tri časti. Prvú a druhú časť napísala sestra Lucia v kláštore v Coimbre 31.8.1941 a 8.12.1941 na žiadosť biskupa diecézy Leiria-Fatima, ktorým bol v tom čase José Bernardo Goncalves. Jemu adresovala aj obsah svojho opisu fatimských tajomstiev. Tretiu časť sestra Lucia napísala opäť na žiadosť toho istého biskupa 3.1.1944 a text odovzdala jemu. Pripomíname čitateľom, že udalosti, o ktorých píše sestra Lucia, sa stali vo Fatime v údolí rieky Iria v roku 1917.

Sestra Lucia píše

Teda musím hovoriť o tomto tajomstve a dať odpoveď na prvú otázku: v čom spočíva toto tajomstvo? Som presvedčená, že môžem o ňom hovoriť, lebo z neba som už k tomu dostala dovoľenie. Aj zástupcovia Pána Boha na zemi ma o to žiadali v rôznych listoch viackrát. Jeden takýto list mi napísal aj biskup José Bernardo Goncalves, ktorý mi nariadil, aby som to opísala v liste adresovanom Svätému Otcovi. Jednou zo žiadostí, o ktoré ma v liste prosil, bolo odhalenie tajomstiev. Niečo z toho som už odhalila, ale aby som nepísala tento list príliš zoširoka, pretože mám písať stručne, opíšem iba to, čo je nevyhnutné ponechajúc na Pána Boha všetko ostatné, aby on určil vhodnejší čas.

O svojich pochybnostiach som už písala. Trpela som nimi od 13. júna do 13. júla. Od tohto posledného dátumu a zjavenia, ktoré sa v ten deň udiali, moje pochybnosti prestali. Dobre teda. Tajomstvo pozostáva z troch odlišných skutočností; o dvoch z nich práve začínam písať.

Prvé tajomstvo

Prvým tajomstvom bolo videnie pekla. Panna Mária nám ukázala veľké ohnivé more, ktoré – tak sa mi zdalo – bolo kdesi v podzemí. V týchto nekonečných ohnivých plameňoch sa nachádzali démoni a duše, ktoré akoby mávali rukami sfarbenými od ohňa do čierne alebo do bronzova. Podobali sa ľudským rukám, ale z nich samotných vychádzali plamene a kúdoly ohňového dymu. Dvíhali sa a znova padali do ohňa. Počas toho bolo počuť neskutočné výkriky od veľkého utrpenia a bolesti, ktoré v nás vyvolávali ukrutnú hrôzu a hrozný strach. Démoni sa odlišovali od duší tým, že vyzerali ako strašné a robusné zvieratá rôzneho aj to nepoznaného

výzoru, ale všetci boli čierni. Toto videnie trvalo iba krátky moment. Prežili sme vďaka našej nebeskej Matke, ktorá nám skôr, než sme to videli (pri prvom videní), sľúbila. Som presvedčená, že inak by sme umreli od tolkej hrôzy.

Druhé tajomstvo

Potom sme pozreli na Pannu Máriu, ktorá sa k nám prihovorila s láskou, ale aj so smútkom: „Videli ste peklo, do ktorého padnú duše chudákov hriešnikov. Pre ich záchranu Pán Boh chce zaviesť vo svete úctu k môjmu nepoškvrnenému srdcu. Ak budú zachovávať to, čo im poviem, mnohé duše sa zachránia a dosiahnu pokoj. Vojna sa pomaly končí, ale ak ľudia neprestanú urážať Boha, počas pontifikátu Pia XI. začne ďalšia a krutejšia vojna. Keď uvidíte, že jednu noc prežiarí veľké neznáme svetlo, vedzte, že je to božie znamenie, že začína trestať svet za jeho hriechy vojnou, hladom a nastane prenasledovanie cirkvi a Svätého Otca. Aby sa to nestalo, žiadam zasvätenie Ruska môjmu nepoškvrnenému srdcu a odprosujúce pobožnosti na prvé soboty v mesiaci. Ak poslúchnu, Rusko sa obráti a bude mier; ak nie, jeho bludy sa rozšíria po svete a budú vyvolávať konflikty a vojny, s čím bude súvisieť aj prenasledovanie cirkvi. Dobří ľudia budú mučení, Svätý Otec bude veľa trpieť a rôzne národy budú zničené. Napokon však moje nepoškvrnené srdce zvíťazí. Svätý Otec mi zasväťí Rusko, ktoré sa obráti a Boh udelí svetu mier na určitý čas.“

Tretie tajomstvo

Tretia časť tajomstva zjaveného 13. júla 1917 v údolí rieky Iria vo Fatime. Píšem v poslušnosti Vám, môj Bože, ktorý ma usmerňujete prostredníctvom biskupa diecézy

Fatima dnes

Leiria-Fatima a prostredníctvom Vašej a mojej najsvätejšej Matky. Po udalostiach, ktoré som už opísala v prvých dvoch častiach, uvideli sme po ľavici našej Panej trochu vyššie jedného anjela, ako v ľavej ruke držal ohnivý meč. Keď mečom zamával, šľahali z neho ohnivé plamene a zdalo sa, že tým zapáli celý svet. Ohnivé plamene však zhasínali vo svetelnom jase, ktoré vychádzalo z pravej ruky našej Panej vystretej proti ohňu anjelovho meča. Anjel pravou rukou ukazoval na zem a mocným hlasom volal: Pokánie! Pokánie! Potom sme videli v nesmierne veľkom svetle, ktorým bol Boh sám, (asi tak, ako keď vidíme niekoho ako prechádza popred zrkadlo), biskupa oblečeného v bielom (boli sme presvedčení, že je to Svätý Otec). Aj mnohí iní biskupi, kňazi, rehoľníci a rehoľníčky vystupovali na strmý kopec a na jeho vrchole stál veľký kríž. Skôr, ako tam Svätý Otec došiel, prechádzal rumoviskami veľkého mesta chvejúcim sa krokom a s veľkou bolesťou v srdci sa modlil za mŕtvolu, ktoré ležali navôkol, kade prechádzal. Keď vystúpil na vrchol, padol na kolena pred veľkým krížom, ktorý stál na kopci, kde ho vojaci zabil tak, že ho zasiahli viacerými ranami svojich strelných zbraní. Podobným spôsobom zabili aj iných biskupov, kňazov, rehoľníkov, rehoľníčky a laikov, mužov i ženy rôznych spoločenských vrstiev a postavenia. Pod obidvomi ramenami veľkého kríža sa nachádzali dvaja anjeli s krištáľovými nádobami, do ktorých zachytávali krv mučeníkov a kropili ňou duše, ktoré sa približovali k Bohu.

Výklad fatimských tajomstiev

Kardinál Angelo Sodano

13. mája 2000 pápež Ján Pavol II. putoval do Fatimy, aby sa poďakoval Panne Márii a aby vyhlásil za blahoslavených Františka a Hyacintu. Lucia ako klauzúrna sestra karmelitánka kláštora v Coimbre sa beatifikácie nezúčastnila. Na záver sv. omše kardinál

Kardinál Sodano

Angelo Sodano, štátny sekretár Svätej Stolice predniesol z poverenia pápeža vyhlásenie, ktoré v niektorých častiach vykladá text tretieho fatimského tajomstva. Z vyhlásenia vyberáme: „Fatimské zjavenia – povedal kardinál Sodano – sa týkajú predovšetkým boja ateistických spoločenských systémov proti cirkvi a kresťanom v uplynulom storočí... A biskup oblečený v bielom je pápež... Po atentáte 13. mája 1981

sa Jeho Svätosť ocitla na prahu smrti, ale bola to materinská ruka, ktorá viedla guľku pištole... Následne po roku 1989 prišli udalosti v Sovietskom zväze a v mnohých iných krajinách, ktoré viedli k pádu komunizmu šíriaceho ateizmus... Aj keď sa teda zdá, že tretie fatimské tajomstvo už patrí minulosti, poslanstvo pokánia a obrátenia ostáva aktuálne“.

Kardinál Jozef Ratzinger

(dnes pápež Benedikt XVI.)

26.6.2000 vtedajší prefekt Kongregácie pre náuku viery kardinál Jozef Ratzinger publikoval k fatimským tajomstvám teologický komentár, z ktorého vyberáme niektoré dôležité poznatky. Kardinál Ratzinger najprv rozlišuje medzi verejným zjavením a súkromným zjavením. Obsah verejného zjavenia je určený všetkým ľuďom všetkých čias a dotýka sa ľudskej spásy a zo strany človeka si to vyžaduje uznanie viery. Takéto verejné zjavenie bolo ukončené Ježišom Kristom a smrťou apoštolov, ktorí boli svedkami jeho života a jeho obsah sa nachádza v knihách Písma svätého Starého a Nového zákona. Výklad tohto zjavenia prináleží Cirkvi. Súkromné zjavenia sú nápomocné našej viere, ale neprinášajú nič nové vzhľadom na spásu človeka a jeho vykúpenie a túto pomoc človek môže, ale nemusí využiť. Záleží na tom, či ju potrebuje alebo nie. Podľa kardinála Ratzingera fatimské tajomstvá patria medzi súkromné zjavenia, aj keď boli cirkvou uznané.

Podľa spôsobu prijatia súkromného zjavenia človekom, ktorému Boh niečo zjavuje, kardinál rozlišuje trojaké prijatie zjavenia: prijatie zjavenia zmyslami zvonka, prijatie zjavenia iba zvnútra (tzv. vnútorné obrazy, ktoré prežíva iba vizionár) a napokon intelektuálne prijatie zjavenia (tzv. zjavenia bez obrazov). Tu Ratzinger zdôraznil, že vo Fatime šlo o vnútorné prežívanie obrazov (vízie, obrazy), ktoré vnútorne „videli“ a prežívali iba vizionári.

Potom konečne pristúpil kardinál Ratzinger k výkladu fatimských tajomstiev. Prvé dve tajomstvá, ktoré boli zverejnené už skôr, (videnie pekla a záchrana duší) vysvetlil výrokom

Benedikt XVI. ešte ako kardinál

sv. Petra apoštola: „Cielom vašej viery je spása duší“ (1 Pt 1,9). Za kľúčové slovo pre výklad tretieho fatimského tajomstva považuje trojitý výkrik anjela s ohnivým mečom: Pokánie! To isté sa píše v Markovom evanjeliu: „*kajajte (=činite pokánie) sa a verte evanjeliu*“ (Mk 1,15). Spomína aj svoj osobný rozhovor so sestrou Luciou, ktorá mu povedala, že stále viac a viac chápala videnia v tom zmysle, že ich cieľom je rast vo viere, nádeji a láske prostredníctvom pokánia a obrátenia sa, čiže uveriť evanjeliu! Keď kardinál potom vysvetľoval podrobnosti jednotlivých obrazov tretieho fatimského tajomstva, zaujala ma skutočnosť, že históriu sveta prirovnal ku Via Crucis, ku krížovej ceste: je plná obetí, utrpenia, bolesti, ale i nádejí, modlitieb putujúcej cirkvi ku krížu. Avšak za podstatné považuje, že táto krížová cesta nie je nemenná (=vo videní pápež je zastrelený, v skutočnosti Ján Pavol II. atentát prežil), nie je fatalistická, osudová, ale že modlitba, viera a utrpenie sú silami, ktoré dokážu meniť chod ľudských dejín. Celkom na záver budúci pápež vysvetľujúc slová „Ale moje nepoškvrnené srdce napokon zvíťazí“ prirovnal každé ľudské srdce k srdcu Panny Márie, ktorá sa slobodne rozhodla pre Boha. Sloboda láka človeka, aby sa vzdialil od Boha, aby ho vypudil zo svojho srdca. Takáto sloboda vedie k moci zla a hrôzom tohto sveta. Ale ak človek obráti svoju slobodu k dobru, k Bohu, moc zla nemá viac posledné slovo ani na tomto svete citujúc slová Pána Ježiša: „*Svet vás bude skúšať, ale majte dôveru; ja som premohol svet*“ (Jn 16,33).

Ján Duda

Úžasná obeť matky

Nebola a nie je ničím výnimočná. Plní si svoje duchovné záležitosti veľmi dobre. Podobne ako viaceré iných šľachetných žien v Tepličke, ktorých možno denne stretnúť na svätej omši. Boží chrám je ich druhým domovom a modlitba životnou nevyhnutnosťou, priam ako vzduch alebo voda, bez ktorých sa nedá žiť. A predsa ma ona čímsi upútala. Niečím, čo si zaslúži obdiv a uznanie. Je to jej úžasná a dlhodobá obeť, akej je schopná možno iba veriacia matka: už 48 rokov sa stará každodenne o svoju chorú a imobilnú dcéru Evu.

Pani Cecília Marcincáková z Tepličky

Viem, že máte chorú, imobilnú dcéru...

Áno. Eva je moja najstaršia dcéra. Narodila sa v roku 1957. Je chorá od detstva. Veľa som sa s ňou nachodila k lekárom, ale neviem, či jej vôbec mohli pomôcť. Ostala podnes postihnutá a úplne odkázaná na pomoc. Aj po rozumovej stránke ostala ako dieťa, hoci už má 48 rokov. Začalo to zápalom pľúc, ktorý dostala ako šesťmesačná a potom prišli ďalšie a ďalšie choroby. Dnes je na invalidnom vozíku alebo v detskej postieľke. Keď je pekné počasie, dám ju trochu aj vonku na dvor. Už toľké roky sa o ňu starám. Za tie roky som sa naučila rozumieť jej potrebám, radostiam i bolestiam. Prežívame ich obidve spolu. Aj keď je chorá, je to vnímavý a citlivý človek. Niektorých ľudí pozná a ak cíti, že ju majú radi, dáva ich pozdravovať. Alebo keď je na dvore na vozíku a deti idúc okolo jej zakývajú, smeje sa a veľmi sa z toho teší.

48-ročná Eva Marcincáková z Tepličky

Je to priam neuveriteľné: toľké roky!

Nikdy vám nenašlo miesto na umiestnenie ju niekde v domove, aby sa o ňu starali iní?

Nie, nikdy. Je to predsa moja dcéra. A pokiaľ budem vládnuť, budem sa o ňu starať. Veľa som si vytrpela. Keď bola mladšia, brávala som ju na vozíku aj do kostola. Ale iné deti sa z nej vysmievali. Potom som ju prestala brávať do kostola. Ani omši nedokázala porozumieť. Niekedy sa s ňou dá porozprávať. Je vidieť, že to chápe, inokedy však nie. Nevie, čo bude ďalej, lebo mám už 70 rokov a čo bude s ňou, keď umriem. Ale ona mi niekedy hovorí, že umrie skôr ako ja. Ale do domova? To nie. Hoci mi nie je ľahko, lebo má 48 rokov, je aj dosť ťažká a ja som čoraz viac slabšia a síl ubúda.

Povedzte mi niečo o sebe, napríklad, kto boli vaši rodičia, čím sa živili a podobne.

Otec sa volal Juraj Gbúr a živil sa ako bača na salaši. Matka bola Anna rodená Timková. Pochádzala z Bystrian. Bolo nás trinásť detí. Siedmi žili a šiesti umreli v detstve. Kedysi malé deti viac umierali. Ale aj z tých siedmich žijeme už len tri dievčatá. Ja pochádzam z dvojčiek. Brat Bartolomej, moje dvojča, už zomrel.

A čo vaša rodina?

Ja som sa vydala za Jána Marcincáka. Sobáš sme mali 21. októbra 1956 tu v Tepličke. Sobášil nás pán farár Skrak. Mali sme štyri deti. V roku 1957 sa narodila Eva, o dva roky neskôr Ján, v roku 1960 sa narodila Viera a v roku 1964 Štefan. Manžel Ján bol najprv baníkom, potom pracoval na družstve. V roku 1964 tam náhle odpadol a zomrel. Mal problémy so

Pani Cecília Marcincáková z Tepličky

srdcom. Našli ho odpadnutého na družstve. Mal iba tridsaťjeden rokov, keď zomrel. A ja som v tom čase bola v pôrodnici so Štefanom a mali sme aj rozostavaný dom. Ostala som sama s malými deťmi. Už štyridsaťjeden rokov som vdova. Bolo to ťažké, ale Pán Boh mi vždy dal sily.

Čo pre vás znamená viera v Boha?

Ako by človek mohol žiť bez Pána Boha? Pre Neho žijeme. Ako sa človek teší, že idem ešte do toho kostolíka na svätú omšu, že sa môžem pomodliť. Pán Boh mi vždy pomáhal, aj Panenka Mária. Ako by som dokázala znášať životné ťažkosti bez ich pomoci?

A prečo sa ma na to všetko pýtate pán farár? – opýtala sa pani Cecília tentoraz mňa.

Chcem o tom napísať do časopisu Pokoj a dobro. Ale len vtedy, ak s tým budete súhlasiť.

Neviem, to asi nebude dobré. Čo na to povedia ľudia? Čo si o mne pomyslia? – rozmýšľala nahlas pani Marcincáková.

Len sa nebojte! Možno si len povedia, že pán farár si všimol, akú veľkú obeť materinskej lásky a starostlivosti každodenne prinášate. A ak si niekto pomyslí aj niečo iné, to predsa neublíži. Nikto z nás nie je bez chýb. Každý však musí uznať, že starať sa každodenne 48 rokov o chorú dcéru je naozaj niečo výnimočné. To sa predsa nedá robiť za nijaké peniaze, iba z obetavej lásky. Napokon, Tepličania aj tak o vás vedia a poznajú vás.

Za rozhovor ďakuje
Ján Duda

Novinárčina je spôsob života

O tom sa presvedčili profesionálni žurnalisti na 7. ročníku seminára Networku Slovakia, ktorý sa uskutočnil posledný augustový týždeň v Ružomberku. Takmer sedemdesiat účastníkov, sedem dní a bohatý pracovný i kultúrny program zanechali silnú stopu u mladých laických kresťanských novinárov aktívnych v médiách.

Network Slovakia

Podnetom na vznik Networku bol seminár, ktorý v roku 1997 usporiadala Medzinárodná únia katolíckej tlače. V roku 1998 bolo zaregistrované Spoločenstvo mladých kresťanov aktívnych v médiách.

Cieľom organizácie je podporovať a prehlbovať osobnostné, duchovné, teoretické aj praktické kvality členov.

Medzi aktivity organizácie patria: súťaž o najlepší farský časopis, seminár pre žurnalistov, mediálna nedeľa, vydávanie časopisu e-network.

Organizácia združuje 95 novinárov pôsobiacich v médiách s farskou, regionálnou a celoslovenskou pôsobnosťou.

Bohatý program

Novinári boli rozdelení do troch sekcií a nad každou mal patronovať profesionálny žurnalista.

V štylistickej sekcii sa venovali správne písaniu rôznych žánrov. Sekciu viedla Eva Čobejová z časopisu .týždeň a Terka Kolková z Katolíckych novín.

Grafická sekcia poskytla priestor na správne používanie grafiky vo farských časopisoch. Tejto sekcii sa venoval Tomáš Hupka, šéfredaktor časopisu e-network a redaktor Katolíckych novín.

Vo fotografickej sekcii sa mladí naučili nielen správne fotografovať, ale sa aj oboznámili s históriou fotografie. Tipy na správnu fotku rozdával Matúš Zajac – fotograf týždenníka .týždeň a oficiálny fotograf Národnej rady Slovenskej republiky.

Popoludňajší program bol venovaný rôznym témam. Vyhodnotila sa súťaž o najlepší farský časopis – FAČA 2005, premietaný bol film Truman show, uskutočnila sa diskusia o zverejnených zväzkoch Štb s Jánom Langošom a diskusia s dekanom Filozofickej fakulty Ružomberskej univerzity doc. PhDr. Imrichom Vaškom, CSc. o Rudolfovi Dilongovi. Záver patril skvelému výletu do ružomberského lesa spojenému s návštevou živého skanzenu vo Vlkolínci.

Rudolf Dilong

Narodil sa pred sto rokmi v Trstenej. Po skončení základnej školy a nižších ročníkov gymnázia v rodisku vstúpil do františkánskej rehole.

Literárnej tvorbe sa venoval od študentských čias a s pribúdajúcimi básnickými zbierkami sa stal poprednou osobnosťou katolíckej moderny.

Po odchode do emigrácie roku 1945 sa zdržiaval najskôr v Taliansku a od roku 1947 v Argentíne, kde pôsobil ako misionár slovenskej emigrantskej komunity v Buenos Aires. Dilongova literárna činnosť je neuveriteľne rozsiahla. Celkovo vydal viac ako 70 básnických zbierok, šesť románov a venoval sa aj dramatickej tvorbe.

Na počesť 100. výročia Rudolfa Dilonga sa uskutočnila literárna súťaž pod vedením Filozofickej fakulty a Vedeckého ústavu Ladislava Hanusa v Ružomberku.

V kategórii stredoškôľakov bola ako najlepšia esej vyhodnotená na 2. mieste práca **Veroniky Cvengrošovej z Markušoviec**. Jej práca bola zamyslením nad citátom Rudolfa Dilonga: „*Kto vzal ľuďom silu radosť sa, silu lásky, keď niet na vsiváckej zemeguli štátu, kde by som nenašiel plač a smútok?*“ (Dilong, R.: *Zakliata mladosť*, s. 122)

Táto práca je zverejnená aj na web stránke: <http://ff.ku.sk/katedry>.

Film - The Truman Show

Film Truman Show skúma moc médií a stále menej zreteľnú hranicu medzi skutočnosťou a jej mediálnym či virtuálnym obrazom.

Truman Burbank totiž až takmer do svojich 30 rokov netuší, že od narodenia žije v obrovských filmových ateliéroch a že je hviezdou televízneho seriálu s celosvetovou popularitou s vysokou sledovanosťou.

Diskusia s docentom Imrichom Vaškom o R. Dilongovi

Odovzdávanie cien - Fača 2005

Film je inšpirovaný americkými TV seriálmi založenými na sledovaní reality a vo svojom závere nečakane prerastá až v modernú alegóriu biblického motívu – vyhnania z raja. Žánrovo ide o bizarnú drámu so satirickým podtextom.

Stretnutie s Jánom Langošom, predsedom správnej rady Ústavu pamäti národa

Ten, kto nepozná svoju minulosť, je odsúdený ju opakovať. Žiadne protiprávne konanie štátu proti občanom nemôže byť chránené tajomstvom, ani nemôže byť zabudnuté.

(Z preambuly Zákona Národnej rady SR č. 553/2002 Z.z o pamäti národa)

Diskusiu viedol Imrich Gazda, študent žurnalistiky. Mladí kládli odvažne otázky ohľadom našej minulosti a o hľadani pravdy.

FAČA 2005

Farské časopisy hodnotila porota: *Pavol Vitko* – šéfredaktor časopisu *Obrana* a člen Syndikátu slovenských novinárov

Marián Gavenda – šéfredaktor Katolíckych novín

Tomáš Hupka – šéfredaktor e-network a redaktor Katolíckych novín

Barbora Tancerová – redaktorka SME

Ako zdôraznil Marián Gavenda: „Každý farský časopis treba brať do rúk s úctou, pretože sa za ním skrýva kus poctivej práce.“ Potom pripomenul, že hlavnou charakteristikou farského časopisu je jeho informačný a formačný charakter a jeho väzba na konkrétnu farnosť.

Umiestnenie:

1. Farský list (Dolný Kubín) – vydávaný 13 rokov
2. Brána (Poprad) – 1 rok
3. Cesta (Kežmarok) – 10 rokov
4. *Pokoj a dobro* (Markušovce) – 7 rokov
5. Spektrum (Vítaz) – 6 rokov

Je potešujúce, že markušovský časopis, bol umiestnený ako prvý po mestských časopisoch.

Preto patrí úprimné poďakovanie všetkým, ktorí sa na jeho zostavovaní podieľajú.

Monika Hodnická
Snímky: Martin Magda ml.

Tajomný cirkevný právnik po boku BENEDIKTA XVI.

Šéfom Pápežského domu je síce arcibiskup James Michael Harvey zo Spojených štátov amerických, ktorého pápež „zdedil“ po svojom predchodcovi Jánovi Pavlovi II., ale skutočnou „pravou rukou“ Benedikta XVI. je jeho osobný tajomník. Je to on, ktorý bdie nad pápežom vo dne i v noci, pozná jeho radosti i starosti, vidí ho usmiateho i ustarosteného, dokonca údajne aj byt osobného pápežského sekretára sa nachádza ihneď vedľa súkromných apartmánov Svätého Otca. Musí byť vždy pripravený urobiť i vybaviť potrebné veci a stále zachovávať maximálnu diskretnosť. Kto je tento nový záhadný kňaz, ktorého sme začali vídať sedávať za pápežom v papamobile, na audienciách podávajúc mu papiere sprejavmi a vždy úctivo sa držiac v úzadi, avšak v bezprostrednej blízkosti nového rímskeho veľkňaza?

Volá sa Georg Ganswein, ale zdá sa, že žurnalisti majú s jeho menom problémy. Niektorí jeho priezvisko píšú ako „Gänswein“, iní ako „Gaenswein“ a ďalší ako „Ganswein“. Prvá dáma Talianskej republiky signora Ciampi ho vraj nazývala celkom familiárne „don Giorgio“. Jemu to zrejme nevadí, lebo sa veľmi často usmieva, čo pre Nemcov, ktorí berú život vážne (nie ako Taliani!), to nie je celkom typické. Ba odlišuje sa aj od svojho šéfa, hoci sú obaja Bavoráci. Pápež Ratzinger je typický intelektuálny knižný typ človeka, ktorý vyrastal v prítmi biblioték a vypracoval si precízny intelektuálny štýl myslenia a rečového prejavu, avšak v športe nikdy nevyňikal, skôr s tým mal problémy. Jeho tajomník však je náruživý športovec, len sa naňho pozriete a spoznáte, že má vyšportovanú štihtlu postavu vysokú vraj takmer 180 cm. Rád hrá tenis a v zime chodí lyžovať na Gran Sasso neďaleko Ríma. Nevie, či poviem pravdu, ale zdá sa, že sa odlišujú aj vzdelaním. Pápež je brilantný teológ s precíznym filozoficko-teologickým myslením, jeho reč vždy dáva zmysel, má myšlienku, víziu..., kým jeho tajomník je „suchý“ právnik, samá presnosť a procedúra,

Georg Ganswein

ako sa zvykne o právnikoch hovoriť. Ale neviem, či to platí, lebo obaja sú Nemci a o Nemcoch sa hovorí, že oni sú od narodenia sama presnosť a procedúra...

Aj ohľadom jeho veku žurnalisti tápu. Podľa niektorých zdrojov sa narodil v roku 1957, ale ako presnejší sa ukazuje dátum narodenia 30. júl 1956 v jednej dedine v diecéze Freiburg-Brisgau. Po základnom filozoficko-teologickom štúdiu a kňazskej vysviacke v roku 1984 pokračoval v štúdiu kánonického práva na Univerzite v Mníchove, ktoré zakončil doktorátom. Neskôr prišiel do Ríma a na Fakulte kánonického práva Univerzity sv. Kríža (Opus Dei) prednášal kánonické právo (nie je však členom Opus Dei). V roku 1996 mu vtedajší prefekt Kongregácie pre náuku viery ponúkol pracovať na tejto kongregácii a on ponuku prijal. Keď neskôr odchádzal Joseph Clemens dlhoročný osobný sekretár kardinála Ratzingera na post sekretára Pápežskej rady pre laikov a stal sa arcibiskupom, Georg Ganswein dostal ponuku nastúpiť na jeho miesto. Tušil vtedy, že po tak krátkej dobe bude nielen sekretárom kardinála, ale aj pápeža? Nevieme. Faktom však je, že v utorok 19.4.2005 začala dvojica Benedikt XVI. (78 rokov) a Georg Ganswein (49 rokov) úplne iný život v službe cirkvi. Poľského pápeža a jeho poľského sekretára vystriedal nemecký pápež a jeho nemecký sekretár v úrade biskupa Rímskej diecézy a celej Univerzálnej cirkvi. Georg Ganswein – to je ten „tajomný“ cirkevný právnik, ktorý stojí po boku pápeža Benedikta XVI.

Ján Duda

Milí mladí, milí čitatelia!

Mládežnícku stránku tohto čísla by som chcela venovať niečomu SVE-TOVÉMU...

Irán, Irak, Libanon, Spojené štáty americké, Veľká Británia, Burundi, Litva, Švajčiarsko, Francúzsko, Brazília, Kanada, Austrália, Taliansko, Poľsko a aj ostatné krajiny, ktoré môžete nájsť na mape, sa Mu prišli pokloniť.

Teraz to však nebol Betlehem ako pred 2000 rokmi, ale Kolín nad Rýnom (Nemecko). Úctu Bohu neprišli vzdať len traja králi a pastieri, ale predovšetkým mladá z celého sveta.

Pravdaže, nechýbalo tam aj naše Slovensko a dokonca aj ja som mala to šťastie a milosť byť tam. Rada sa s vami o svoje zážitky podelím.

Svetové stretnutie mládeže so Svätým Otcom

Hoci sú už dni 11.- 21. august 2005 dávno za nami, ja ich mám ešte stále v pamäti. (Veď kto by ich nemal.)

Moja „partia“

Zo Slovenska šli do Kolína rôzni ľudia, rôznymi spôsobmi. Ja som tam bola s perfektnými ľuďmi z nášho Cirkevného gymnázia v Levoči.

Privítajme svet

Keď sme prišli do Nemecka, nenahrnuli sme sa hneď všetci do Kolína. Mladí z celého sveta boli privítaní farnosťami a diecézami Nemecka.

Moja „partia“

My sme boli v diecéze Eichstatt a bývali sme v dedine Schwarzenbruck, iba pár kilometrov od Norimbergu.

Keď sme prišli do spomínaného Schwarzenbrucku, tak nás už čakali rodiny, v ktorých sme mali bývať. Musím povedať, že sa na náš príchod pripravili veľmi dobre a čo je hlavné, tešili sa, že prideme. V rodinách sme sa cítili fajn, možno niekedy náš pobyt zneprijemnila nevedomosť niektorých slovíčok.

Program vo farnostiach

Päť dní, ktoré sme tam strávili, boli prežité naplno.

Vo štvrtok, 11. augusta, sme sa spoznali s mladými vo farnosti, dokonca nás privítal aj pán starosta. Teda poviem vám, tam to farské spoločenstvo žije.

V piatok sa všetci mladí v Nemecku sociálne angažovali. My sme mali na výber viacero možností. Mohli sme ísť do domova dôchodcov potešiť starých ľudí, pomôcť na fare, pomôcť v kuchyni alebo zabaviť malé deti. Naše žitie potrebuje takéto dni ako soľ!

Sobotu sme tentokrát nevenovali upratovaniu, ale spoznávaniu kultúry a histórie. No-

rimberg je krásne historické mesto. Odporúčam! Ale na prehliadku si vyhraďte aspoň dva dni.

Nedeľa sa niesla v znamení klasickej pohody. Strávili sme ju spolu s rodinami. Tento deň bol úžasný. Nechcelo sa nám veriť, že zajtra odchádzame.

Zo slovíčka zajtra sa stalo DNES a my sme sa lúčili s našimi „gastfamilien“.

Nastúpili sme si do autobusu, ktorý nás mal odviezť do Bonnu, jedného z troch miest, v ktorých boli ubytovaní mladí ľudia z celého sveta. Už tam sedeli chlapci z Burundi a traja Kostaričania. V autobuse sme sa teda nenudili. Pomodlili sme sa s nimi ruženec. Už vtedy bolo cítiť, že Boh sedí na vedľajšom sedadle.

Bonn

Po dlhej ceste autobusom sme konečne prišli do Bonnu, kde už bolo počuť hokejové: „Slovenskóóó, Slovenskóóó...!“

Luxus bavorských domčekov sa stratil a my sme spali v škole. Prvýkrát sme vyskúšali naše spacáky.

V utorok 16. augusta sme boli na katechéze v „našom“ slovenskom kostole, kde sa stretli všetci Slováci. Mnohí z nás sa tam stretli so známymi, prijali sviatosť zmierenia. Katechézy boli každý deň doobeda pod vedením animátorov, ale prítomní boli aj kňazi a biskupi so Slovenska. Poobede sme sa túlili po Bonne, až sme konečne došli k univerzite, kde sa mala konať otváracia omša. Omša bola o 17:00

Na SDM som spoznala ľudí z iných kontinentov

a pre mňa to bolo niečo výnimočné. Pozreli ste sa pred seba – Taliani, pozreli ste napravo – Švajčiari, naľavo – Španieli. Telemostom sme boli spojení s Kolínom a Düsseldorfom, v ktorých sa otváracia omša konala taktiež. Na začiatku omše prichádzali k oltáru vlajkonosiči ako na olympiáde. Z obrazovky sa nám prihovoril aj nebohy Svätý Otec Ján Pavol II. Nadšenie, tleskanie, bubnovanie sprevádzali celú omšu. Boli vyjadrením radosti z Božej lásky. Vtedy som skutočne pocítila, že Boh je s nami. Neraz sa mi kotúľali slzy šťastia po lícach. Cesta „domov“, t.j. do školy, kde sme bývali, bola tiež super. V metre sme si zdravili a stretali mnohé národy. Úplne bežné bolo, že sa vám niekto prihovoril a pýtal sa, odkiaľ ste. V metre sme si čakanie skracovali podobne. S mladými ľuďmi z rôznych krajín sme skandovali: „Jesus, Jesus, Jesus!“ Alebo : „Jovanni Paulo, Beenedeto!“ Bolo to normálne spievať, tancovať alebo kričať Benedeto aj na ulici. Mnohokrát sme robili aj „mexickú vlnu“ sprevádzanú hlasným: „Óóó!“

V stredu sme sa vybrali na katechézu a poobede sme navštívili niekoľko múzeí. Deň nám ubehol ako voda a ani sme sa nenazdali a už bol štvrtok. V tento deň sme išli do Kolína, lebo mal prísť očakávaný „Benedeto“. Našli sme si miesto na jednej z kolínskych ulíc, ktorou mal

pápež prechádzať. Postavili sme sa hneď k zábradiu a čakali sme pekných 5 hodín. Vôbec sme sa nenudili a Svätého Otca sme videli „FACE TO FACE“ (z tváre do tváre). Tak blízko ho už určite neuvidím. Večer sme sa Mu išli pokloniť do kolínskej katedrály. Pred ňou boli obrovské obrazy vytvorené z fotiek ľudí. Na jednom bol Benedikt XVI. a na druhom Ján Pavol II. Katedrála je monumentálna a krásna (nielen materiálna), ktorá bola vo vnútri, neopísateľná. Dostať sa späť do Bonnu bolo dosť komplikované, ale s Božou pomocou sme späť predsa len dostali.

Piatok sa niesol v znamení katechézy a spoločnej omše v spomínanom „slovenskom“ kostole. Ostatný čas sme venovali skúmaniu mesta a baleniu sa.

Očakávaný Kolín

Ráno nás čakal autobus, ktorý nás odviezol až na Marienfeld neďaleko Kolína. Slovákom sa dostalo tej radosti, že sme mali vstupenku do sektora, ktorý bol rovno pod oltárom. Ale aj v dobrom sektore si človek musí nájsť dobré miesto. Veď tu bude spať! Do vigílie so Svätým Otcom bol pre pútnikov prichystaný program. A potom sa to začalo ... Milión začal spievať hymnu Venimus adorare eum a atmosféra bola viditeľná ako horiace sviečky v tme, ktoré sme držali. Noc

bola chladná, ale dala sa vydržať. Nový deň sme začali rannými chválami, potom sme sa popasovali s niekoľkými myškami, ktoré nám chceli zjesť náš obed a slávnostná omša sa mohla začať. Túto omšu ste mohli vidieť na obrazovkách STV. No krásu, zážitky a priateľstvá, ktoré tam boli, nedokáže preniesť ani ten najlepší televízor a dokonca ani najlepší novinár o tom nenapíše dokonale autenticky.

Mohli ste Ho nájsť všade, v tvári Japonca, Jamajčana, Filipínčanky, Brazíľčanky, Rusa, Libanonca i Čecha - Ježiš Kristus. Stále živý a stále mladý. S otvorenou náručou pre Teba!

Cesta domov

Ani sme sa nenazdali a už sme sa viezli autobusom späť do Schwarzenbrucku, kde sme prespali. V pondelok 22. augusta sme sa viezli vlakom domov. Všetko krásne trvá krátko, ale keďže sme si to uložili do srdca, ostane to tam naveky.

Poviem vám, aj pri tomto písaní mi naskočili viackrát zimomriavky.

Teraz mi ostáva len jediné: našetriť si na najbližšie stretnutie v Sydney roku 2008 a poďakovať sa Bohu za dar tohto zážitku a stretnutia sa s Ním.

Každému z vás prajem, aby niečo také zažil.

Do budúceho čísla PaD vyprosujem veľa Božích milostí a „svetových“ dní.

Lucia Dutková

Prísť a pokloniť sa

Ústredným mottom XX. Svetových dní mládeže bol evanjeliový verš v znení „Prišli sme sa Mu pokloniť“ (Mt, 2,2), ktorí vyriekli mudrci od východu, pričom len na základe počtu darov, ktoré priniesli novonarodenému Mesiášovi usudzujeme, že boli traja. Legenda o troch kráľoch, ktorým sme medzičasom stihli dokonca prisúdiť i mená, však pod nánosom stáročí natoľko zľudovela, že až Svätý Otec Ján Pavol II. musel poukázať na úplne iný rozmer týchto slov. V troch mudrcoch od východu totiž možno vidieť pútnických priekopníkov, akýsi predobraz dnešných mladých ľudí zbiehajúcich sa do Kolína... To, že v Kolínskom dóme sa v zlatej krypte nachádzajú aj relikvie spomínaných mudrcov, je len dokonalým završením symboliky.

Svetové dni mládeže majú dve časti. Počas prvých pár dní sú mladí pútnici z celého sveta prijatí rodinami

vo všetkých nemeckých diecézach. Naskytá sa teda ideálna príležitosť na zdokonalenie sa v jazyku, spoznanie nových ľudí, novej kultúry i života miestnej Cirkvi. Duchovným otcom mnohých mladých ľudí v erfurtskej diecéze v spolkevnej krajine Durínsko, kde našlo svoj prechodný domov aj mnoho Slovákov, je biskup Joachim Wanke. A tento muž je skutočným požehnaním pre celý región. Durínsko bolo totiž kolískou reformácie i súčasťou

Svetové dni mládeže 2005

bývanej NDR, takže tá hŕstka ľudí, ktorá si tu zachovala svoju vieru potrebuje skutočne hlboké duchovné vedenie. Možno i preto biskup Wanke pri svojej pastoračii nezanedbáva silu obrazov.

Druhá polovica programu Svetových dní mládeže však už prebiehala v Kolíne, i v neďalekých mestách Bonn a Düsseldorf. Slovam biskupa Franza Josepha Bodeho na záver otvárajúcej svätej omše v Bonne, až na tomto mieste dostáva vágny pojem „Cirkev rozšírená po celom svete“ podobu konkrétnych ľudí. Samozrejme, počas priebehu Svetových dní bolo možné kedykoľvek nájsť mierne rozptýlenie, napríklad pri návšteve nejakého múzea. Len v blízkosti Düsseldorfu sa napríklad nachádza známe nálezisko Neanderthal, rovnako však prebiehalo množstvo koncertov a festivalov.

K vrcholom Svetových dní však pravidelne patrili stretnutia mládeže so Svätým Otcem. Bolo teda nesmierne dôležité, aby mladí popri vnímaní odchodu Jána Pavla II. do večnosti neostali bez záujmu ani o jeho nástupcu. Kardinál Ratzinger však pred svojim nástupom do úradu dlhé roky pôsobil v pozícii prefekta Kongregácie pre náuku viery, vďaka čomu ho neustále prenasledovala povest akéhosi posledného inkvizítora. Ak však vezmeme do úvahy to, že mladí hľadajú pravdu, zrejme je namieste, keď pred nich predstúpi človek, ktorý sa podieľal na jej očisťovaní od množstva bludov. Už prvé stretnutie Benedikta XVI. s mladými veriacimi v to štvrtkové popoludnie v Kolíne, ale i to ďalšie na Marienfelde ukázalo, že mládež sa nielen akosi zo zvyku túži stretnúť s pápežom, ale rozhodne stojí aj o slová, ktoré jej Benedikt XVI. sprostredkúva. Na záver sa však vrátim k mottu, ktoré sprevádzalo celé Svetové dni mládeže. V slovách Prišli sme sa Mu pokloniť sa totiž skrýva odpoveď na celý význam púti v živote kresťana. V bočnej kaplnke Kolínského domu bola vyložená Sviatosť oltárna. Snáď prvýkrát som si však pred ňou pokľakol nie preto, že sa to patrí, ale preto, že som chcel. V tej chvíli sa vo mne akoby udiala zmena v mojom doterajšom nazeraní na Ježiša Krista. A pre tento silný zážitok som musel cestovať až kamsi do Kolína, hoci predtým som ho mohol denne prežívať počas svätých omší v kostole u nás v meste. Je to podobný prípad, ako keď hľadáte svoje okuliare, a pritom ich máte na nose.

Už od čias troch kráľov je známe, že i pre jedno jediné stretnutie s Ježišom sa opláti prejsť kus sveta. Ak navyše prenesieme niečo z nových skúseností do každodenného života a nevyrozprávame ich len nočnej lampe, naša ďaleká cesta mala skutočne svoj význam. Pre mladého pútnika niet dôležitejšieho poznania.

Dominik Baco, budúci maturant
Bánovce nad Bebravou

Ahojte Dobráčikovia!

Verím, že ste sa potešili, keď ste našli ďalšie číslo nášho časopisu. Máme tu október. Viete, čo si pripomínáme? Určite ste si všimli, aspoň tí, ktorí chodíte trošku skôr na svätú omšu, že sa pred ňou modlia miništranti, mládež alebo dospelí posvätný ruženec. Tento mesiac si ešte vrúcnejšie a nábožnejšie uctievať našu Nebeskú Mamičku. 7. októbra si pripomíname sviatok Ružencovej Panny Márie.

Október sa nesie aj v znamení úcty k starším. Mnohokrát sa stáva, že našim babičkám a deduškám sa nedostáva primeranej pozornosti od nás mladých – synov, dcér, vnukov či vnučiek. Nemyslíte? Možno práve u vás to takto nie je, možno sa snažíte dať vašim starým všetko. Ale všetko sa dá robiť lepšie. Niekedy máme pocit, že práve tí naši starí rodičia sú nejakí staromódni, nemoderní, pomalí, nemajú prehľad o najnovších novinkách vo svete. Nevedia používať mobil, o počítači ani nehovoriac. Pre nich je to ôsmy div sveta. Napriek tomu ani jeden mladý človek sa im v ich životnej múdrosti nevyrovná aj keby ovládal všetky možné počítačové programy. Pomyslite si na babičkine buchty a voňavé koláče, určite sa vám zbiehajú slinky. A čo

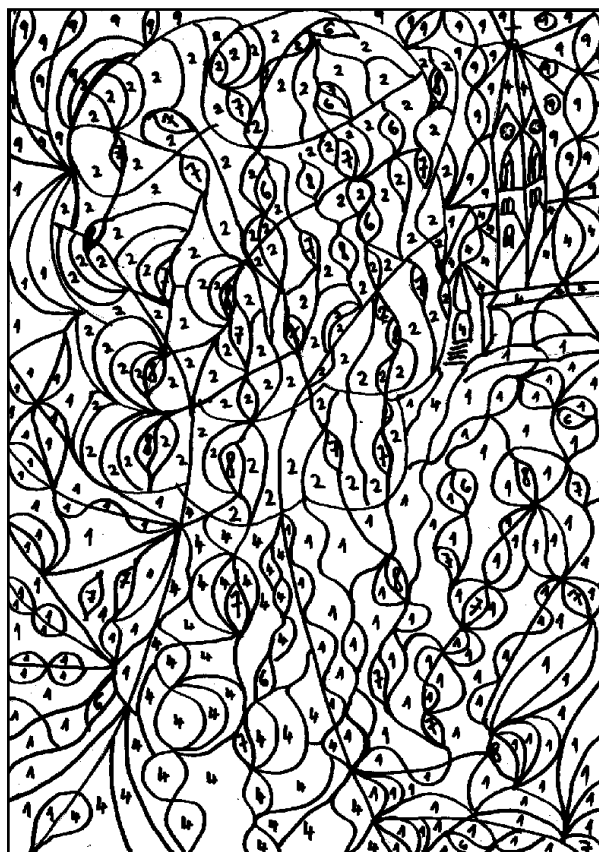
poviete na leto so starým otcom? Les plný dobrôt, hribov a všelijakých prekvapení, ktoré nevie nájsť nikto, len váš deduško. Spomeňte si na prázdniny u starkých, tie chvíle sa nedajú nahradiť ničím. Ani PC hry, ani telka vás nenaučí toľko užitočných a múdrych vecí, ako babka a dedko. Každý starý človek si zaslúži našu pozornosť. Tí „naši“, od susedov, úplne cudzí. Pýtal som sa svojej päťročnej dcéry, čo znamená podľa nej úcta k starším. Zamyslela sa a po krátkej chvíli mi odpovedala: „To je, keď ich počúvame“. Krátka, ale veľavravná odpoveď.

Je dobré, že si také niečo pripomíname, aspoň si môžeme uvedomiť, akí sú tí naši starí rodičia vzácní. Vážme si, že ich máme.

Súťaž!
Súťaž!
Súťaž!
Súťaž!

Vymaľuj si
obrázok:

- 1 – tmavozelená
- 2 – svetlozelená
- 3 – sivá
- 4 – hnedá
- 5 – svetlozelená
- 6 – červená
- 7 – žltá
- 8 – oranžová
- 9 – svetlomodrá

Stránku pre deti pripravili Adriana a Peter Lazorovci

farský informátor

Zo života farnosti

• Do Kňazského seminára biskupa Jána Vojaššáka v Spišskej Kapitule nastúpili obaja diakoni markušovskej farnosti dp. Ján Rimbala a dp. Róbert Gurčík. Na budúci rok Markušovce čakajú teda primície. Do Kňazského seminára v Spišskej Kapitule nastúpili aj dvaja noví bohoslovci do prvého ročníka: Matúš Reiner a Jozef Sukeník.

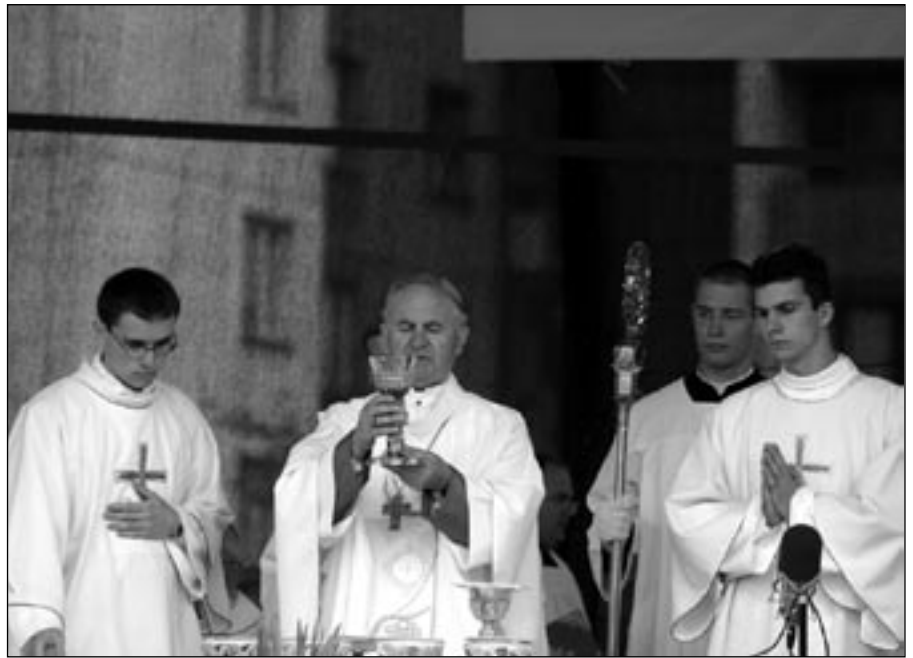
• Na Celoslovenskom Eucharistickom kongrese v Bratislave 18. septembra 2005 sa zúčastnili niektorí veriaci našej farnosti a filiálok. Nebolo ich však toľko, aby mohli cestovať autobusom, a tak cestovali vlakom.

• Odpustovú slávnosť sv. Michala archanjela v Markušovciach v samotný deň (štvrtok) celebraval domáci farár Ján Duda. Slávnostnú odpustovú sv. omšu v nedeľu 2. septembra celebraval vdp. Jozef Siska, farár z Domaňoviec. Koncelebroval Mons. Michal Kľučár a asistovali obaja markušovskí diakoni a obaja bohoslovci, ktorých na tento účel láskavo uvoľnili predstavení Kňazského seminára. Veriaci farnosti pristúpili k sviatosti zmierenia v hojnom počte. Na odpustovú slávnosť sa zodpovedne pripravili aj organisti. Vďaka patrí všetkým, ktorí prispeli k dôstojnému priebehu bohoslužieb.

• V dňoch od 10. do 13. októbra sa pán farár Duda zúčastnil duchovných cvičení u otcov Jezuitov v Piešťanoch. Kňazom sa odporúča, aby aspoň raz za tri roky sa zúčastnili duchovných cvičení a posilnili sa vo viere a vo svojom kňazskom povolani.

• 20. októbra začína stála formácia kňazov diecézy. Pán farár Duda vedie v rámci tejto formácie kurz cirkevného práva zamerané na praktické poznatky, ktorými môžu kňazi poslúžiť pri riešení zložitých súčasných pastoračných situácií v živote veriacych.

• Pán kaplán Valentín Kokoruďa vyučuje náboženstvo na Špeciálnej škole v Markušovciach, na Základnej škole I. stupňa v Tepličke, ako aj na Základnej škole I. stupňa v Matejovciach nad Hornádom.

Svätá omša na vyvrcholenie 3. Celoslovenského Eucharistického kongresu, © TK KBS

Milí veriaci!

Mnohí z nás dobre vedia, že 18. 9. 2005 vyvrcholil po dekanátnych a diecéznych kongresoch 3. Celoslovenský Eucharistický kongres v Bratislave.

Tejto slávnosti sa zúčastnilo aj niekoľko farníkov z našej farnosti. Boli medzi nami mladší, ale aj tí skôr narodení. Už motto kongresu: „Poďte ku mne všetci“ naznačovalo,

aby sme prišli čo najbližšie ku Kristovi skrytému v Eucharistii. Kľaňaj sa Mu, ďakovať Mu, spievať Mu a velebiť Ho. Prijímaním Eucharistie sa Mu máme celkom oddať, aby nás premieňal v lepších. Iste, každý z nás sa vrátil z kongresu domov povzbudený vo viere.

Ďakujeme Ti, Pane Ježišu, že zostávaš s nami vo Sviatosti Eucharistie a chceme Ťa aj naďalej prosieť o pomoc do ďalších dní života.

Elena Gurčíková

Na zamyslenie

Vtieravosť. Nepekná ľudská vlastnosť. Zalieza pod kožu ako mráz.

Vtieravosť - neprijemný fenomén našej doby. Vnucujúca sa reklama, vtieravé upútavky na bezduché televízne programy, umelý úsmev predajcu zaručene najlepšej kozmetiky či životnej poisťky. Vtieravosť vylieza z našich schránok. Priam kilá ponúk na výlety s darčekom k tomu, super akcií, či zliav.

Pred časom som našla v schránke obálku s menom našej nebohej starkej. Vo vnútri sa nachádzal oznam o úžasnej polmilionovej výhre. Samozrejme, podmienkou na vyplatenie sumy bolo OKAMŽITE zavolať na uvedené číslo. Pod obrovskými písmenami, ktoré oznamovali výhru, miniatúrna poznámka: 81 Sk za minútu.

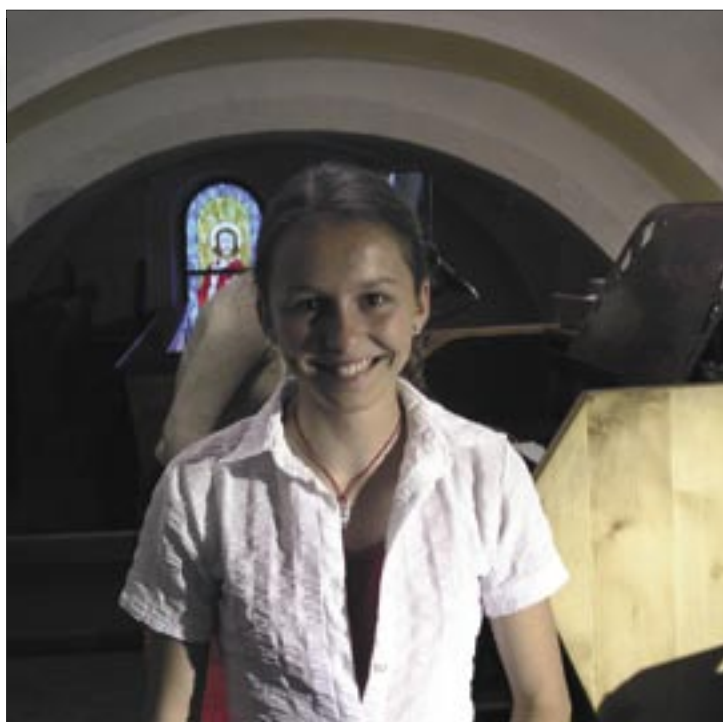
Aj to je vtieravosť? Alebo bezočivosť či bezcitnosť? Klamstvo, ktorým sa živí človek vlastnoručne podpísaný pod textom. Jasné, že človek so zdravým úsudkom nenaletí. Ale koľkí starí ľudia áno. Nádej, naivita, dôvera, pokušenie. Planá nádej premietnutá do sklamaní a hrozivého účtu za telefón.

Naša starká, už žiaľ, nie je medzi nami. Bolestne si to uvedomujem každý deň. Ale tisícky stareniek a starčekov sú tu, medzi nami. Čakajú na našu pozornosť a lásku. A niekto si spomínané zamieňa s bezočivosťou až bezcitnosťou. A niekto sa tým dokonca živí.

Hovoríme o účte k človeku, pritom tými istými ústami ubližujeme najzraniteľnejším. Ale nie nadarmo sa hovorí: čo vidíš na druhých, čakaj na seba.

Dagmar Repaská

Organistky v Tepličke

^ *Lucia Hamráková*

< *Iveta Drabiščáková*

Viktória Holečková

Barborka Hamráčková

Vydáva Rímskokatolícky farský úrad Markušovce pre farnosť Markušovce a filiálky Teplička, Pod Teplička a Lieskovany. Zodpovedná redaktorka: Mgr. Monika Hodnická. Redaktori: MUDr. Mária Košalová, Adriana Lazorová, Peter Lazor, Lucia Dutková. Sadzba a grafická úprava: Ing. Peter Hamrák. Technické spracovanie: Tlačiareň Kežmarok. Jazyková spolupráca: Mgr. Dagmar Repaská. Odborný konzultant: Prof. ThDr. Ján Duda, PhD., Imprimatur: Prof. ThDr. František Tondra, spišský diecézny biskup, BÚ 16.2.1999, č. prot. 113/99. Registrované OÚ, odbor školstva a kultúry v Spišskej Novej Vsi, reg. č. 2/99. Náklad 1000 kusov. Adresa redakcie: Rím. kat. farský úrad, Michalská 52, 053 21 Markušovce. Nepredajné. E-mail: info@pokojadobro.sk. <http://www.pokojadobro.sk> Redakcia si vyhradzuje právo upravovať príspevky. Nevyžiadané rukopisy nevraciam.